

Dòng Chân Tình Hè

Minh Thúy

Bao nhiêu giai đoạn lo âu lộn lợt từ khi dịch bệnh Covid-19, giờ lại nghe tin tức những biến thể Delta. Chúng tôi gồm có chị Đệ Dung, chị Phương Hoa, chị Lê Diễm tin tưởng mình đã chích 2 liều Pfizer hoặc Moderna nên có ý làm cánh chim bay theo trời hạ, sau khi được chị Phan Lang mời về thăm nhà mới của chị ở “Thành Phố Lướt Sóng” tại Mỹ, nơi có bãi biển Huntington Beach xinh đẹp.

Tôi có nhân duyên được trang chủ Minh Châu Trời Đông gồm chị Ngọc Hà và chị Đệ Dung làm moderator và Cô Gái Việt là bà bầu Phương Thuý mời gia nhập hội. Đặt biệt hai hội này dành riêng giới phụ nữ, chị em sinh hoạt tâm tình, làm thơ nội đuôi chung đề tài nào đó hoặc văn liêng thơ văn, nhạc rất dãi dào, gửi cho nhau đọc và nghe giới trí. Tiếp theo tôi được chủ tịch hội Văn Bút Việt Nam Hội Ngoại Vùng Đông Bắc là chị Hồng Thuý mời nhập hội viên, từ đó tôi quen chị Phan Lang, một phụ nữ Việt Nam đầu tiên gia nhập quân đội Mỹ với chức vụ Trung Tá, người đàn bà tài sắc vẹn toàn. Chị có bản tính lạc quan, mạnh mẽ hay nghĩ thoáng về mọi chuyện, quyết định nhanh chóng và năng nổ trong các việc. Khi nhớ những kỷ niệm buồn, duyên phận dang dở với người chồng xưa số của chị đã qua đời, nhớ về quê hương đang đau khổ hoặc nhớ thương cha mẹ già ở bên kia quờ địa cầu... thì chị dâng lên cảm xúc tràn trên những bài thơ đọc rất buồn và cảm động.

Được biết chồng chị là anh Phạm Văn Diên, một cựu thiêu tá trước 75 đã từng chủ huy chiến hạm PGM615 (loại nh). Đón Mỹ năm 75 anh chị đã làm đồng nghiệp sinh sống như thợ mộc, thợ hồ, rửa bát đĩa cho nhà hàng, nhậu c, hái trái cây, trồng nom trại gà. Anh Diên hoạt động hăng say cùng thân hữu vận động thành lập hội Ái Hữu người Việt đầu tiên tại Columbia, mở trường dạy Việt Ngữ, tổ chức lễ hội truyền thống, Tết Trung Thu, Tết Nguyên Đán, tranh đấu nhân quyền, tự do ở Việt Nam, gây quỹ

cứu thuyên nhàn...v...v...

Anh chị vừa làm vừa theo học chương trình đại học tại University of Maryland, Eastern Shore. Chị tut nghiệp 2 bằng cán nhàn, trong đó có bằng Nutrition và Dietetics (dinh dưỡng học), chị vàn tiêp tục học lên thạc sĩ, và chị chọn chương trình Army (Quân Đội).

Anh Diên mut năm 1985 vào dịp lễ Đoc Lập, trong buổi tiệc picnic ở bờ biển Foley Beach, SC nằm cách Columbia 3 tiêng đong hàn lái xe từ nhà anh chị, vì trẻ con bị sóng cuộn, anh cứu con cùng vài trẻ khác sống, nhưng anh đã bị mạng, thương nghị sĩ South Carolina (thời đó ban bằng khen cũng như báo chí, mọi người thương tiêm ngưỡng mộ xem anh như một vị anh hùng).

Năm 2002 chị “Phan Lang và huu, các con đuu ăn học thành tài. Chị lập gia đình với Barry (người Mỹ), trước kia là sĩ quan Không quân trong Quân Lực Hoa Kỳ, Barry học lại tut nghiệp bằng PhD, dạy trường University of Hawaii vài năm, sau này làm việc cho US Navy/Submarine, công việc của Barry là Technical Director at Theater Antisubmarine Warfare Force US Pacific Fleet cho đến ngày và huu. (Mời đọc bài phong vàn rut tum của ông Phạm Tín An Ninh và Trung Tá Phan Lang trên Google).

Hiện nay anh chị sinh sống trên hòn đoo Oahu / Hawaii. Thời gian gần đây vợ chồng chị và mua thêm căn nhà vùng Huntington Beach. Tánh chị thích sống với bạn bè, luôn tham dự họp mặt trung học trường Võ Tánh Nha Trang, bạn muy diễn đàn MCTĐ, CGV kh cán VBVNHNVDĐBHK. Chị mu lòng mời tut cán các chị em và nhà chơi không phân biệt, chỉ đến bằng cái tình thân thiện vui và và cái mu, chính thái độ hòa nhà nhiệt tình đó làm chúng tôi hứng chí.

Bên Cali gồm chị Đo Dung, chị Phương Hoa, chị Lê Diễm và tôi ru nhau và. Ban đuu dự tính chị Lê Diễm lái xe, chị LD là người sinh hoạt năng nề ngoài cộng đong những việc lợi ích, viết báo, phóng viên, rut mạnh mẽ tài giái, nhưng chúng tôi

cũng mong có người đàn ông thay phiên chị lái xe, vì còn lại ba người này yêu tay lái chững dăm, cuối cùng bạn chị giúp lái phụ.

Đúng lúc tin tức cảnh báo những biến thể của Delta, ông xã chị Phương Hoa lo sợ hăm he “đi về phải cách ly nửa tháng”, chị im lặng âm thầm cuốn gói ra đi. Ông xã chị Đỗ Dung thấy vợ đi chơi với sự hào hứng mạnh mẽ nên thương và chịu đựng, anh cùng hai con đưa chị đến tập trung nhà tôi đây và khuyến khích.

Chúng tôi khởi hành ngày 16/7 từ 12 giờ trưa đến hơn 7 giờ tối đến nhà chị Phan Lang. Chúc Anh và chúng đến thăm hẹn mai sẽ cho chúng tôi đi nhiều cảnh đặc biệt của LA, gặp lúc vùng LA có lệnh phải đeo khẩu trang, tính lui tính tới cũng hơi ngán

nên dự định h y b . Ch  nhà dọn s n buổi tiệc t i g m bánh b o, bánh lọc, m n xào chay, g i và bún b . Ph n đ i lại th y các m n VN do một tay chị PL đ ng b p đ m trách, và vui quá với không khí  m cúng nên ăn thật ngon miệng.

Barry (ch ng chị PL) có nét mặt hi n hậu như tiên  ng, ít nói và v  cùng lịch sự với khách. Phe đàn bà ham chụp hình nên chị PL kêu gọi Barry mãi hoài,  ng m m cười hòa chung niềm vui của vợ trông rất d  m n.

Đêm nói chuyện r m ran, thức dậy sớm tiếp tục nói, nghe các chị kể chuyện cùng không khí  n h ng, tinh thần t i th y s ng khoái chị lạ. Sáng các chị em phụ chị PL lột mít, lột rau, còn chị PL đ ng su t buổi làm đ  m n mới, bún xào tôm thịt b , nem ch , đ  bánh, n u m n chay cho chị Phương Hoa dùng. B y ra một bàn xong, lại l  làng chớp hình, h i thúc chuy n hình qua các phone, m i người đ u say sưa dán con m t vào phone ch ng thi t  n  ng, cho đ n khi c  chị Như H o (đài Mẹ Việt Nam) và chị Ki u Mỹ Duyên (ph ng viên chiến trường trước 75) đ n thăm mới buông phone vào nhập tiệc.

Chi u c  khách đến thăm, dùng chung buổi cơm chi u với m n cá kho t , tôm thịt kho thật đậm đà, cứ th  vì vui, vì đ c ng i chung nên ăn đ n cứng bụng ...t i đ u thì t i, lên c n thì mặc lên c n...T i chị PL ch  đi xem bi n và khu shopping ch c lát, đêm v  xem hình từ máy chị PL edit c n th n từng t m một r t công phu.

Sáng k  ti p thức dậy th y c nh nhà yên ông, nghĩ chị PL có lẽ n u  n phục vụ bạn quá mệt, nên không dám thức dậy, chị em chạy ra bi n lội nước nhìn từng đợt sóng tr ng dập d  thật đẹp, chị Lê Diễm đ ng tập thể dục, chị Phương Hoa nh t từng con số màu đen, tr ng, vàng xinh x n d t vào theo từng đợt sóng, t i d m chân dưới nước nhìn ng m mây trời l ng th ng bay, nước xanh mát m nh m ng th  h n v  khoảng thời gian đi vượt biên năm nào...

Tiếp tục chương trình các chị đi thăm bạn, có lẽ vì ăn chơi vui quá nên mọi người hân tự đi xa, bước xuống quên khoá cửa xe, leo lên xe mò chìa khoá không có, chạy vào văn phòng chị Như Hào tìm. Ghé khu Phước Lộc Thọ mua áo dài, giày dép mỗi người một bao lớn. Thả miễn xong, chị Lê Diễm đang cầm phone chị Đò Dung lấy địa chỉ, ghé vào nhà khác đón bạn chị, lúc trở ra xe nổ máy, chị Đò Dung tìm phone không thấy, chị Lê Diễm chạy trở vào thấy để quên trên bàn. Chị Kiều Mỹ Duyên gọi Lê Diễm không hay, nên gọi chị Phan Lang nhờ chuyển máy, chị PL đưa phone qua chị LD nói chuyện.

Ra về chia tay, ôm nhau bịn rịn hồi lâu, khi xe chạy được 2/3 đường về trong đêm tối, tình cờ chị Đò Dung mở phone đọc email, thấy chị Phan Lang nhắn "phone lạc đâu rồi, các chị xem giúp, PL không có internet connection cho TV, GPS cho xe, và không có số phone bạn bè dù dùng phone Barry để gọi", chị Phương Hoa vội vàng dùng phone gọi số của chị PL thì nó reng trong túi xách của chị Lê Diễm!!! Đọc email vừa thương nhưng cũng mỉm cười nghĩ trở trêu nghịch cúnh, tiếng cười vỡ oang đến nghẹn vì không thể đè nén.

Đến San Jose hơn 1 giờ sáng, chị Lê Diễm thấy tình cảm chịu khó chờ chị Đò Dung về tận nhà. Anh Thọ ra đón mừng rồi, chị Đò

Dung ch^ị ch^ịng l^ạy các thứ trên xe xu^âng. Xe chạy g^{ần} đ^{ến} nhà tôi thì chị Đ^{ang} Dung gọi “Mình quên gói qu^ản áo mua nơi khu Phước Lộc Thọ”!!!

“Tới rồi ...tới rồi...” ti^{ếng} chị Lê Di^{ễm} tho^{ai} mái nói. Xe leo lên th^{ềm} đậu, chị Phương Hoa nhanh nhẹn nh^{ảy} xu^âng chuy^{ên} đ^{ến} c^{ửa} chị xu^âng m^ở s^{àn} xe và nhờ tôi chuy^{ên} qua, trong khi chị tranh th^{ời} dọn thùng sách phía trên. Trước khi ra v^{ào} chị PH kỹ càng ki^{ểm} lại các thứ mới phát hiện tôi b^ỏ ...lộn các thứ tr^ở lại xe chị Lê Di^{ễm}!!! (May m^àn chị LD chưa v^{ào}).

Ôi thôi ...lúa tu^{ổi} này còn được đi xa, gặp bạn bè chị em là đi^{ều} hi^{ếm} hoi và quý hoá, chứ cái đ^{ầu} ai hình như cũng lơ l^ơng bay cao...hay tại vui quá nên dư âm v^{ẫn} còn ng^{ây} ng^{ất} những ngày bên nhau?!!!

Cám ơn chị Phan Lang đã bày t^{ình} c^{ảm} qua nghĩa c^{ảm} thương yêu tr^ởi rộng cùng bạn bè, t^{âm} c^{ảm} k^ỷ niệm sẽ được nâng niu giữ gìn trong ký ức như c^{ột} giữ tinh hoa đẹp trong cuộc s^{ống}

Bóng Mát Trường Xưa

Cu^{ối} tháng b^{ảy}, tin tức bên Việt Nam bị dịch Covid_19 lây lan nặng n^{ặng}, trí óc bị chi ph^ủi, những việc làm

theo dự tính của group trường học vẫn phải bước tới. Trước khi về Sacramento tôi nhờ ông xã chuyển tiền của chị em trong gia đình đóng góp, gửi về Huế cũng như Sài Gòn nhờ người nhà bên đó giúp đỡ những kẻ nghèo khổ hoặc người bán hàng rong, bán vé số bị bắt tụt, trong lòng mới thấy nhẹ nhàng bớt ray rức là mình không vô cảm.

Ngày xưa ngôi trường Nữ Trung Học Thành Nội nằm trong thành, học sinh ở ngoài thành học Đông Khánh, ai ở trong thành học trường Thành Nội. Cô Tôn nữ Tiểu Bích làm Hiệu Trưởng thời đó đã bỏ công rất nhiều từ thuở khai sơ, khi trường Đông Khánh quá đông không cung ứng đủ lớp học, ty giáo dục cho xây thêm ngôi trường nữ trong thành chỉ có đệ nhất cấp, lên đệ tam lại trải qua trường Đông Khánh học tiếp, sau thời gian Cô Tiểu Bích vận động xin xây thêm lên đệ nhị cấp hoàn thành. Ngôi trường thọ được 10 năm cho đến tháng tư năm 75 thì thay tên và đổi hiệu trưởng.

Thời đó Cô xã giao bên ngoài rất lạnh lẽo. Còn nhớ mỗi cuối kỳ nghỉ hè Cô xin được xe nhà binh đến chỉ học sinh đi biền Cảnh Dương, biền Thuận An, có lần tàu hải quân đón tại bờ sông Hương chỉ thấy trò đi thăm Điện Hòn Chén thật ngoạn mục. Cô luôn có những thông báo yêu cầu học sinh thuê khăn để nhà trường gửi ra tiễn tuyền làm quà cho các anh chiến sĩ, hoặc đến học sinh vào thăm các anh bị thương nằm Quân y Viện trong Mang Cá, năm vừa qua Cô Tiểu Bích cùng Cô Thanh Loan (hiệu trưởng trường Đông Khánh), phải hợp quyền góp cưu học sinh tiễn gửi các anh Thương Phế Bình ở quê nhà, do các cưu học sinh bên đó chia nhau đến tận địa chỉ theo danh sách. Cô sống rất tình cảm, mùa đông thường đan len phát cho các học sinh nghèo, chính vì vậy mà chị Xuân Ba tuy chỉ học một năm và sau đi vào Nha Trang, nhưng mỗi ân tình nhận chiếc áo len ngày ấy vẫn nằm trong trái tim của chị. Qua Mỹ chị vẫn trần trụi thương yêu Cô nên bỏ công tìm kiếm những đứa con trường Thành Nội lưu lạc trên xứ người liên kết và tổ chức những buổi họp mặt tình nghĩa. Cô Tiểu Bích và một số học sinh lọt ra nước ngoài ở rải rác. Năm nay Cô đã 84 tuổi làm bạn đời với một bác sĩ người Mỹ

tên Fred, hiện ở tại thành phố Sacramento thuộc Bắc Cali. Tháng này là Sinh Nhật 89 của Thầy Fred.

Nói về tình nghĩa Thầy trò thật là tình khiết chứa đựng tình thương, lòng biết ơn quý mến sâu đậm “nhất tự vi sư, bán tự vi sư”. Chờ đợi qua mùa dịch dự định một nhóm tổ chức về thăm Cô hiệu trưởng nay cũng lớn tuổi, ngày tháng qua mau nào ai biết hôm mai, nên muốn tạo cho cô niềm vui được lúc nào hay lúc đó.

SÁNG THỨ SÁU ngày 23/7 tôi cùng Thanh Xuân, Phương Chi và cô giáo Đạm Tuyết thuê xe Uber về nhà Cô Hiệu Trưởng, đặc biệt, Phương Chi từ San Diego tình cờ lên thăm con trên SF, ghé nhà tôi chơi, nghe về chuyện họp mặt liền đi vé máy bay về lại thêm hai ngày đi chung. Từng đợt đến kể tiếp, chị Xuân Ba đến từ New York, chị Mệ Khuê từ Colorado, Hoàng Yến từ Texas, vợ chồng anh Tân, Dạ Điểm cũng như vài bạn đến từ Santa Ana. Tại Sacramento có 4 cặp vợ chồng khi xưa nhiệt tình lo phụng dưỡng trong mấy ngày. Vậy là học trò xông pha đại náo nhà Cô hiệu trưởng. Người ta thường nói “chật bụng chứ không chật nhà”. Cô và Phu Quân hân hoan đón chào tất cả. Chúng tôi chỉ miễn giữ phòng ở cho đến phòng khách, từ dưới thềm lên ghế sofa.

Chiều thứ sáu tập trung tay bắt mặt mừng. Thức ăn tràn ngập do bốn đầu bếp Kim Xuân, Huỳnh Thơ, Dạ Minh, Phạm Vinh tự tay nấu nào là miến gà, nem chấy, bánh lọc trăn, bánh gói, bún bò chèo tôm, xôi trắng, xôi đậu đỏ, gà bóp rau răm, chè bột lọc, đậu xanh, và nhiều món lạ, chưa kể Dạ Điểm và rợ Tân từ Santa Ana xách cả gia tài gồm bạch Vịt to, hũ tôm chua bự lớn, giấm trái cây, và nhỡ cả vườn rau đem đến, Chị Thí anh Phước đặt áo đùng phục màu cam tặng và mấy chục đòn bánh tét, ngoài ra các chị em khác còn mang những món ăn vặt linh tinh, cô Đạm Tuyết mang mấy bịch kẹo chocolate lớn, lem thêm dân bị tiêu đường chơi.

Kể thêm hai cặp Dạ Điểm & Tân, Phước & Thí luôn làm người hùng nhiệt tình mọi việc từ tài chánh, vật chất cũng như công lao để chị em có những cuộc họp thật đầy đủ. Lần này Thao Thao bỏ công hướng dẫn cuộc vui với nhiều địa danh tuyệt vời.

Đêm nhộn nhịp ăn hũng, nói chuyện râm ran, nói say sưa, nhấc nhấc kệ niệm thời đi học, nhấc tên Thầy Cô ngày ấy. Cô Tiều Bích ngẩng nhìn đàn con cười sung sướng và giỡn hớt ga, rồi Tân có một bụng chuyện tâu xâu ra làm chị em cười thót ruột. Còn nhớ những lần họp mặt trước, chị Xuân Ba kể chuyện tiếu lâm, cô Đạm Tuyết nhăn mặt

– đừng nói rúa

Nhưng chị Xuân Ba không nghe và vẫn thao thao bất tuyệt, cô không biết gọi ai quay qua tôi

– Thuý...Thuý ...mày người ni ...mày người ni... chi... lạ...

Tức thì rồi khác quay nhìn cô cười

– “Đừng nói rúa” thì mình rằng cô cho ra những “nhị đổng cứu quách” đó thôi

Cô biết không trố lời được với lũ “nhất quách nhì ma thứ ba học trò” nên đành im lặng trong khi lũ này cười ngắc nghẹn. Có người còn nói

– “đừng nói rúa” chứ sau này sẽ có một ngày cô nói “kể nữa đi” cho mà xem

Giờ đây rồi Tân kể đâu đâu cô Đạm Tuyết im lặng nghe và cười “hiếu rồi...hiếu rồi” cô Tiều Bích khoái trá nhái lại

– “đừng nói rúa” hay là “nói nữa đi”... ha...ha... “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”

Vì để tài tạo những trận cười dòn dã nên rồi Tân càng hăng hái, càng hiện thêm nhiều chuyện vui nữa.

SÁNG THỨ BẢY, Cô trò ra William B Pond Recreation Area trong William B Pond Regional Park, bên bờ sông American River, người khiêng kè vác thức ăn, các ông rờ ra trước dựng lều che nắng. Vui hơn nữa có anh Luận & chị Dạ Minh, chị Yến, chị Hồng Soan và chị Minh Thu đến.

Chị em trường Nữ Thành Nội lại điệu đà trong tà áo dài tha thướt chụp chung, chụp riêng, làm mấy ông rờ Tân, Phước, Hào, Huy và đặc biệt là rờ Lâm chạy ê càng chiêu lòng quý nữ. Chưa xong, ...màn hai thay đổi xiêm y đang phục quynh trang áo cam đứng ngời nghiêng ngó, trong khi trời nóng trên 100 độ, mấy ông rờ mồ hôi nhai thật dể thương vịn vui vịn bị mấy bà la gọi ơ ới, khi hình chẹt như núi mới thà miễn bày biện thức ăn trưa. Chị Yến (khóa đàn chị) đem món bánh ướt chọ lụa chay do tự tay chị làm thật ngon miệng. Thà miễn bao tề xong, cô trò xuống suối lội nước trong veo thây từng viên sỏi, giòong nước mát rượi giữa trưa nắng hè, mọi người ngâm chân hưởng làn gió mát dễ chịu, rờ khoái quá ngâm mình ướt từ cẳng chân.

Trở về nhà Cô Tiểu Bích... chị em mệt lả, nằm nghỉ dưỡng sức cho tỉnh táo, chờ khoả chơi tiếp. Bốn chị em đều bộp lại tiếp tục soạn thức ăn khác cho buổi tối để mừng sinh nhật thầy Fred, đặc biệt chị Dạ Minh đặt món Tira Misu tại tiệm bánh Ettore's nể tiếng tặng cô thầy rờt ngon, kè tiếp Huỳnh Thơ làm chè Khúc Bạch, tôi thây món lạ quá nên muyn học hỏi, bạn cho biết loại chè này gồm có: Gelatine, Sữa Tươi, Sữa Đặc, trái cây (Xoài, Nhãn, Vài, Chôm Chôm, Strawberry... v.v...)

Đêm văn nghệ bộp túi thân mật, có hai giọng ca hay nhất là rờ

Phước và Kim Xuân được yêu cầu hát hoài, tới khuya cuộc vui dừng lại để ngày mai chúng bị lên đường đi chơi nơi khác.

SÁNG CHỖ NHẬT mờ sương mọi người thức dậy chào nhau, tiếng nói râm ran, mùi cà phê thơm phức, chị Thí luôn là người nội trợ giỏi, đêm đang lo hâm nồi bún bò, cắt bánh tét phục vụ mọi người ăn sáng no nê. Đúng 9 giờ cả đoàn tập trung tại nhà cô Tiểu Bích. Xe chạy khoảng hơn 2 tiếng đến Hotel Tahoe Hacienda Inn thuộc South Lake Tahoe Meadows, ăn trưa xong chờ lấy chìa khoá phòng để hành lý vào. Chúng tôi đi bộ ra biển, trên đường nhìn toàn những cây thông cao bao bọc dần dần bãi, khách đạp xe nhàn nhã, người đông trên biển, chị em lội nước vui chơi mấy tiếng đồng hồ rồi trở về thay đổi xiêm y chúng bị đi ăn tối. Một... hình phụ chạy qua phòng tôi thò dài

– Mình đem hai bộ áo dài, ba bộ quần nhưng quên mang giày dép

Tôi trở mặt

– rửa thì khi leo lên xe mi đi chân đất à? mi ở Stockton chứ mô có xa

– mình...mình...quên

Lại được trận cười nữa, chị em đem dư giày đưa thò, sau cũng có đôi mang vừa, 10 phút sau bạn tôi trong chiếc dress thật sang trọng, càng đẹp thêm nhờ bạn có dáng cao ráo, thon thả quý phái, cộng thêm lời nói chuyện nhẹ nhàng ngọt ngào với nụ cười luôn nở trên môi thoả mái. Ơi chào! đến cái tuổi...quên...quên đến thứ xảy ra trong nhóm liên tục mấy ngày qua.

Thao Thao tìm ra quán Thai On Ski Run, trời đêm gió mát ngái ngoài sân say sưa nói chuyện trong lúc chờ đợi, không ngờ quán đông khách quá, chúng tôi bắt đầu thấy đói bụng nhưng phải đợi hơn một tiếng đồng hồ thức ăn mới đem ra từ từ. Ngồi ăn cùng nhau không phải là điếu dờ nên chúng tôi cảm thấy hạnh phúc lâng lâng biết quý những giây phút hiện tại.

SÁNG THỨ HAI đoàn tiếp tục đi tới Nevada Beach, bãi biển này

vào cửa đóng \$10 mỗi xe, nơi cắm trại với khung cảnh chung quanh là những cây thông cao vợi. Sáng sớm bình yên người yên tĩnh, nắng hạ đang còn lưng chừng, một vùng sương mù bên kia những dãy núi, nước màu xanh ngọc dịu mát, bãi cát vàng mịn màng êm như nhung. Các chị em tha hồ tung tăng lội nước, chờ những con sóng nhào tới nhảy lên đảy thích thú. Nhìn Hoàng Yến nhảy liên tục dưới nước khiến tôi đảy kinh ngạc, vì đêm đầu tiên mới đến, Hoàng Yến vô ý bị vấp chân nơi bậc thềm và chạm mạnh, chân sưng vù, chị em hoảng sợ, người lấy đá, người lấy thau cho bạn ngâm chân, từ đó bạn đi cà nhấc từng bước và chân vẫn còn sưng...Đang còn ngỡ ngàng bỗng thấy Thanh Xuân chạy trên cát, có điếu gì đó làm tôi khựng lại suy nghĩ chưa ra, sau sự nhớ Thanh Xuân bị gãy xương, một chân bết vết lúc đã mấy năm, vì vậy Thanh Xuân không thể tham dự những cuộc họp mặt vì hạn chân đi bộ một đoạn là sẽ đau và sưng vù, lần này trước khi tham dự, Thanh Xuân cũng hơi lo chuyện đi bộ sẽ ảnh hưởng đến chân...vậy mà bây giờ nhìn Hoàng Yến và Thanh Xuân chạy nhảy, thật hết sức ngạc nhiên, đến hỏi hai người có đau chân không? cả hai cười khi lắc đầu. Niềm vui giúp tinh thần mạnh mẽ đến như vậy, giúp vượt qua vết thương của thể xác đến không còn biết đau đớn gì, tôi mỉm cười như vừa tìm ra chân lý.

Vẫn tiếp tục đeo nhau xúm xít hành các ông rồi chụp hình không biết bao nhiêu là đũa, có hai cặp còn ngẩng lên lưng chừng nhờ rồi khác chụp hình nữa...Vậy đó! toàn những cô nữ sinh Thành Nội một thời áo trắng đội nón bài thơ, tan trường như bướm bướm lượn hướng về cửa Đông Ba, cửa Thượng Tứ hay Cửa Kho, Tây Lộc hoặc trên đường Phụng Bay có bóng mát êm dịu cửa hàng cây xanh, có hồ Sen tươi mát trước cổng Đại Nội. Nay tỵ nạn trên xứ người, gầy công cày bừa chăm nuôi các con ăn học nên người, đạt danh phận cao hãnh diện, giờ họ đã thành bà nội, bà ngoại rồi chứ đâu còn trẻ nữa, nhưng chị em bạn học cũ gặp nhau bỗng sống lại thời nghịch ngợm hồn nhiên. Ôi! cuộc gặp gỡ giữa tình thầy trò, tình bạn thật đáng giá níu lại tuổi thanh xuân và cũng sẽ được tặng tuổi thọ, tôi nghĩ vậy.

Đọc theo bờ biển thông dong hương khí trời trong mát, nắng đã lên cao chiếu hừng rực rỡ, thương quá tiếng sóng rì rào êm ái. Thấy mặc các bạn vẫn say mê chụp hình, tôi ngồi xuống duỗi thẳng đôi chân chờ những đợt sóng cuộn cuộn tấp đến, trời xanh dịu theo những cụm mây trắng nhẹ nhàng, biển mênh mông bát ngát, vài cánh buồm nhấp nhô xa tít đưa tâm hồn tôi trở về ngôi trường Thành Nội, nhớ bạn bè, thầy cô, số còn sống, số đã qua đời, cứ vậy miên man từ hình ảnh này qua kỷ niệm khác say sưa cho đến khi chị em gọi đi về.

Đón dẹp hành lý check out ra về vẫn còn lưu luyến tiếc khung cảnh Nevada Beach quá đẹp. Anh Tân và Dạ Điểm mời cả đoàn ăn trưa, muốn những người địa phương Sacramento chọn dù nhà hàng, nghe cô Tiểu Bích và các em nói có nhà hàng Lemon Grass rất ngon cũng như khung cảnh lịch sự, nhưng rất tiếc thứ hai đóng cửa. Cô Tiểu Bích nhờ thầy Fred chọn dù tên tiệm là Summer 52 nằm trong khu shopping rộng lớn. Tiệm dành cho cả đoàn theo sự đặt chỗ của thầy Fred vào gian phòng riêng biệt, cho nên phe ta lại hát hò, hợp ca thoải mái dù ồn ào vẫn không ảnh hưởng bên ngoài. Rồi Tân trở lại nhưng Cô Thầy đã thanh toán tự hời nào làm anh khựng người chững nói nên lời. Tuy ăn trưa nhưng cũng kéo dài tới chiều thông thả.

Về nhà cô Tiểu Bích phát hiện một chùm chìa khóa và các giấy tờ tùy thân, học trò lớp xúng tung vali cũng như túi xách của Cô ra tìm, lớp gọi phone liên lạc hotel nhờ kiểm giúp, vẫn không có kết quả, thầy Fred lên máy gọi cancel số các thẻ visa.

Đêm cuối cùng, cô muốn ngồi nói chuyện hoài dù cô Đạm Tuyêt nhớ nhớ bao nhiêu lần là “đã khuya rồi”

Cô Tiều Bích nói

– Rất vui vì cuối đời có được hạnh phúc bên thầy Fred, và thêm bạn học trò luôn xúm xít quanh cô, lại được chị Xuân Ba tìm kiếm thêm cựu nữ sinh, tổ chức những cuộc họp mặt đầy tình nghĩa thầy trò, hôm nay dù sau mùa dịch, chỉ là cuộc văn nghệ nhỏ thôi nhưng thật sự quá vui, trò chơi đâu kéo cô theo đó, có ai sung sướng bằng cô không?

Giờ khuya cả nhà ngủ say, thầy Fred nghe tiếng nước chảy ầm ầm sau vườn, dậy phát hiện ống nước bị, rồi Tân thức theo phụ hứng nước tưới bình trước khi khóa ống.

SÁNG THỨ BA thức sớm, Cô lo nước và bánh trái cho chúng tôi bơi theo, Dạ Điểm và anh Tân cùng vẽ một lượt. Tôi muốn học tành Cô dù gặp xui xẻo đi đâu gì, Cô vẫn nhanh chóng đẩy lùi những bước cho sự vui vẽ và nụ cười lạc quan tiếp tục, Thầy Cô chỉ ra bên xe đồ Hoàng, chúng tôi leo xe ngồi thúc giục cô đi thôi, nhưng thầy cô vẫn đứng đợi cho đến khi xe chạy.

Chuyến đi như được hồi sinh lại cuộc sống, tươi vui trọn vẹn. Trước tiên em cảm ơn thầy Fred và cô Tiểu Bích, đã đưa tụi em tới phá nhà phá cửa, ăn sạch hết đồ lạnh, và buổi cuối được thầy cô dẫn ăn nhà hàng đợt tiên, cảm ơn Huỳnh Thơ và anh Minh, Phạm Vinh và anh Huy, Chị Dạ Minh và anh Luận, Kim Xuân và Lâm đã lo phần thực phẩm ăn, cảm ơn chị Thí anh Phước, Dạ Diễm anh Tân cùng góp thêm thức ăn ngập mặt, thương lắm những người xa đây nhiệt huyết như chị Mị Khuê, chị Xuân Ba và Hoàng Yến cùng các chị em khác đã góp mặt, cảm ơn Thao Thao tìm tòi những phong cảnh đẹp, thuê khách sạn, sắp xếp đồ chúc chu đáo và người quan trọng nữa là cô Đạm Tuyết đã kêu gọi, liên lạc thông tin gói trọn niềm vui dâng đến Cô Tiểu Bích cửa mùa hè 2021.

Ngày Hè Cửa Lính

Ch nhật ngày 8 /8 quý hội đoàn cựu quân nhân tổ chức buổi picnic tại Lake Cunningham Park tại thành phố San Jose (Bắc Cali). Ngày rực nắng họp mặt vui chơi văn nghệ. Nhìn các chú, các anh trong mọi binh chủng QLVNCH, mái đầu điểm sương trắng, có chú đi chậm chạp chệnh gầy vịn cần gậy tham dự đồ gặp bạn hữu tìm kiếm niềm vui tuổi già, tôi đi quanh quan sát và thật sự xúc động nhìn họ tay bắt mặt mừng với nét mặt rạng rỡ.

Tôi hồi tưởng đến những ngày xa xưa, thời nữ sinh mặc áo dài trắng cắp sách đến trường, thì các anh phải xếp bút nghiên lên đường nhập ngũ theo tiếng gọi non sông, thời các anh chiến đấu dũng cảm với quân thù để bảo vệ đất nước, cho chúng tôi 20 năm sống trong tự do no ấm. Đối với tôi người lính VNCH ngày ấy quá hy sinh công lao xương máu cho tổ quốc thật kiên cường. Biết bao nhiêu trận chiến thắng từ trong Nam ra đến miền Trung, tôi nhớ có lần được cô Hiệu Trưởng điếu động học trò ra Phú Văn Lâu, dưới sự sắp xếp hướng dẫn của các nữ quân nhân đi chào vòng hoa chiến thắng cho các anh trong trận đánh tại Quảng Trị, cảm giác hồi hộp e dè đứng trước mặt người lính, nhạc vang rộn ràng “ Vòng hoa chiến thắng, chúng em xin dâng tặng anh ...” cho đến khi nhạc ngừng với tiếng nói trên loa “Các em nữ sinh chào vòng hoa chiến thắng cho các anh chiến sĩ

VNCH “, tay tôi run run pha lộn chút mồi cở mà trong lòng vui theo niềm vui của các anh. Bên cạnh đó chiến tranh cũng đem đến nỗi đau khổ cho người lính Thương Phế Bình, hay những vị anh hùng tở trận, đã để lại bao nhiêu hình ảnh bi thương cô nhi quố phụ mặt còn non trẻ đã quố vảnh khăn tang ốm con thơ đi đố y đường.

Sau 75, miền Nam thốt thố lại càng điêu đứng cồnh vào tù, những người vợ khổ cực gánh gồng bươn chố i thật tội nghiệp. Nay nhờ sự ân huệ cứu giúp của đố t nước Mỹ, một phố n lớn Cựu Quân Nhân VNCH và gia đình được qua Mỹ tỵ nạn. Nhưng trong lòng các anh vố n mang nỗi buồn nhức khôn nguôi, dù vậy, các anh chị vố n bố t tay vào đời sồ ng thực tồ, làm lụng nuôi con. Thố hệ con cháu nay đã thành danh rạng rõ trên xứ Mỹ, thì người cha bố t đố u mố i gố i lưng cồ ng, tuy vậy họ vố n vận dụng tồ i đa sức lực bằng cách tồ chức gây quỹ hay quyên góp tồ n bạc đố chia sồ các anh TPBVNCH còn lại ố trong nước.

Nhìn những khuôn mặt già nua tươi cười, có sồ mặc lại bộ quân phục ngày nào, họ chào nhau, ngố i lại với nhau từng nhóm trò chuyện ăn uồ ng, tôi cồ m nhận ra mình cũng đang vui theo niềm vui của các chú các anh. Nhóm chị em chúng tôi góp hai tồ t mục hợp ca bài “Việt Nam” và “Cô Gái Việt” cũng như hát chào cờ. Mùa hè nhen lên sinh khí yêu đời của một ngày nồ ng rực rỡ, tạm quên nỗi lo lồ ng vồ dịch Delta...

Lồ Vu Lan

Mùa báo hiếu đã đến, nhận nhiều thư mời dự từ các Chùa, trước tiên tôi đến Chùa Phổ Từ đúng ngày rằm tháng bảy. Không khí Chùa vẫn còn e dè theo dịch bệnh Covid chưa xong nay lại thêm nạn Delta. Rằm tháng bảy niềm tin của người con Phật theo câu chuyện ngài Đại Hiếu Mục Kiền Liên, chớ biết làm phước và hướng công đức cho cha mẹ nhiều đời nhiều kiếp cũng như hiện tại luôn được siêu thoát vãng sanh về cõi Tây Phương Cực Lạc, cầu nguyện nạn dịch Covid -19 đi khỏi cho nhân loại nói chung và Việt Nam nói riêng được nhận mọi sự bình an trở lại, nhất là quê hương dân hiền đang đối mặt thảm họa.

Quý Thầy cho thời pháp về câu chuyện của ngài Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát, tứ chúng bật khêu trang nghiêm tụng kinh thành tâm, các em gia đình Phật tử Chánh Hoà mừng ngày kỷ niệm 16 năm thành lập, gia đình Phật tử Chánh Tâm sau giờ hành lễ, tập tấu trong chánh điện thưởng thức màn trình diễn âm nhạc đặc biệt của cô Vân Ánh Võ và dàn nhạc Trăng Máu (Blood Moon Orchestra), một chương trình âm nhạc miễn phí dành cho cộng đồng với sự hỗ trợ của rất nhiều cá nhân và các quỹ văn hóa của tiểu bang: Vietnamese Educational & Cultural Association (Veca), Alliance for California Traditional Arts (ACTA), California Arts Council (CAC), Vietnamese American Non-governmental Network (VANGO), và quỹ hỗ trợ tài năng trẻ của chính họ lập ra: "Music Bridge". Mọi người được thưởng thức bé Kira đàn bài "Lòng Mẹ", cô Vân Ánh bài "Mưa Trên Phố Huế",

dân ca miền Trung... v...v... thật hay và thắm thía. Mùa thu lãng
vãng đó đây theo luồng gió mát, bóng nắng yêu ớt mơn man những
giàn hoa vàng, đời tươi thắm, mùa hạ sắp ra đi, nhưng tình hạ
đã đọng lại trong lòng tôi những kỷ niệm thân thương nhẹ nhàng
vô cùng.

Mình Thuý Thành Nội 2021